

komme frem, er for Intet at regne imod den Velgjerning, som man udøver derved, at Bestillingsmændene komme til at kunne forskaffe deres Efterladte en lille Hjælp efter deres Død, uden at de skulle falde det Almene til Byrde. Jeg finder, at det er en sand Humanitetsbestemmelse, som jeg meget maa anbefale Thinget at vedtage. Jeg kan naturligvis meget godt tænke mig, at enkelte Medlemmer kunne finde det hensigtsmæssigere at udsætte de Bestemmelser, Talen er om; men jeg troer dog, at den Betragtning bør være den overveiende, at det er godt at træffe i Virkeligheden forstandige og hensigtsmæssige Bestemmelser, naar de foreligge, at faae udrettet i den Henseende, hvad man kan, og da jeg er overbevist om, at de Bestemmelser, der her foreligge, ere virkelig gavnlige Bestemmelser, kan jeg ikke nægte, at jeg vilde sætte Priis paa, om Thinget vilde slutte sig til dem.

Bille: Jeg har taget Ordet, for at der ogsaa udenfor Udvalget kunde hæve sig en Stemme, som anbefalede at vente med den praktiske Gjennemførelse af den Tanke, der er nedlagt i Forslaget Nr. 2. Den ærede Finantsminister bemærkede, og dert har han forsaavidt Ret, at det egentlig ikke er noget nyt Forslag, der her er kommet, men en gammel Bekjendt. Det er fuldkommen vist, at vi i en foregaaende Samling have i en meget stor Udstrækning beffæstiget os med en Tanke, der ikke alene er nær beslægtet med denne, men som gik meget videre. Smidlertid er der dog to Ting herved at bemærke. Den første er den, at, siden den Forsamling, som behandlede dette Spørgsmaal ifjor, adskiltes, er der foregaaet nye Valg, hvorved Folkethinget er blevet noget anderledes sammensat end dengang, og ikke at tale om, at der er endeel Medlemmer, der ikke have været Vidner til den Debat, som dengang blev ført, og vel neppe have følt sig opfordrede til at gjennemføge Nøgtsdags-tidenden før derved at gøre sig fortrolige dermed, er det jo ogsaa muligt, at Stemningen i Thinget nu kan være en anden end dengang. Og den anden Omstændighed er den, at, medens der tidligere var Tale om et heelt stort Selvpensioneringssystem, som skulde gjælde

baade Embedsmænd og Bestillingsmænd, baade de hidtil med Pensioneret Forsynede og de uden Pensioneret Ansatte, saa er der her kun Tale om at gjøre Systemet gjældende for en enkelt Deel af Statstjenerne, de virkelige Bestillingsmænd. Dette lader jo den gamle Bekjendt talsfald træde frem for os i en noget forandret Stillelse, og det ikke blot saaledes, at man kan sige, at om den Deel, der nu foreligger, har der slet ikke været Tvivl, thi jeg troer, at der ikke paa noget Punkt har været Genstemmighed med Hensyn til Anvendelsen af Selvpensioneringssystemet. Men Hovedsagen forekommer mig at være den, at man ved her at stemme for Forslaget under Nr. 2, der praktisk kun vil faae Anvendelse paa faare Faa, nemlig paa Medailleuren ved Monten, Controlleuren ved Classelotteriet og den Medhjælp, der kan have for de i § 3 omtalte smaa Summer, i Virkeligheden, som ogsaa fremhævet af den høttærede Finantsminister, binder sin Afstemning med Hensyn til en heel Deel andre Love, idet Tanken maa være at indsætte en tilsvarende Bestemmelse i de øvrige Lønningslove, der endnu i denne Samling kunne ventes at blive tilendebragte. Men det forekommer mig ikke helbdigt at indsætte netop en saadan Bestemmelse, efter en Forhandling, der træder frem ved den 3die Behandling af en enkelt Lønningslov og paa et Tidspunkt, hvor det er givet, at alle Bestræbelser bør være rettede paa kun at fyldestgøre det Nødvendige og udsætte Alt, hvad der kan antages at give Anledning til videre Debat og Meningsudvevling. Det synes mig ogsaa, at de Indvendinger, der kom fra den høttærede Finantsminister mod at opsætte denne Tanke Virkeliggjørelse, ikke kunne siges at være ganske fyldestgørende. Den høttærede Finantsminister bemærkede, at en saadan almindelig Lov, som skulde udtale den Tanke, der er nedlagt i hans Forslag under Nr. 2, kunde ikke vente at faae Anvendelse paa samtlige Statens Bestillingsmænd, idet der jo allerede fandtes store Classer af disse, for hvilke man havde særlige Pensioner, og jeg feiler neppe ved at foresætte, at han derved fortrinsviis tænker paa militære Bestillingsmænd; men dette synes mig ikke at medføre den mindste Banffelighed, idet